

σταματήση έντελῶς, τὸ τραῦμα εἶχε καυτηρι-
ασθῆ βαθύτατα, ἀποπετρωμένος δὲ καὶ μαῦρος
παρίστατο ὁ βραχίον, ὡς κζεις κλάδος ρωμα-
λέου δένδρου. Τοιοῦτον, ἐτύλιξεν αὐτὸν δις ἢ
τρὶς ἐντὸς εὐρέος μανθῆλιου ὅπερ ἐξέβαλεν ἀπὸ
τῆς ζώνης του, ἔδεσε τὰς δύο ἄκρας τούτου
ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, καὶ ἀνήρτησεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ
στήθους.

Τότε, κύπτων πρὸς τὴν γῆν, λαμβάνει ἀπὸ
τοῦ δαπέδου διὰ τῆς ὑγιούς χειρὸς τὴν ἄλλην,
τὸ ἀποκεικομμένον τμήμα τῆς σαρκὸς ὅπερ ἔκειτο
χαμαί, πλέον ἐν τῷ λύθρῳ, — πλατεῖαν χεῖρα
κολοσσοῦ ἧς αἱ ἀρτηριαὶ ἐξέχεον ἀκόμη αἷμα-
τος κρουνοῦς, — τὴν ὑφώνει αἰμόφυρτον καὶ
παλλομένην, τὴν παρατηρεῖ ἐπὶ μικρὸν, καὶ
ζυγίζων αὐτὴν ἐν τῇ παλάμῃ.

— Βρὲ τοῦ κερατῶ τὸ χερί βάρος ποῦ τῶ-
χει! . . . , ἐπιλέγει.

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΑΝΑΔΕΚΤΑ

Η ΟΡΕΣΤΕΙΑ ΕΝ ΔΑΡΜΣΤΑΤΗ.

Κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἡ φιλόκαλος διευθυ-
σις τοῦ ἐν Δαρμστᾷ Μεγάλου δουκικοῦ θεάτρου
παρέθηκε σπικίαν πνευματικὴν πανδαισίαν εἰς τοὺς
λάτρεις τῆς ἀρχαίας τέχνης καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ κα-
θόλου πνεύματος, διὰ τῆς ἐν τρισὶν ἐσπερίαις διδασκα-
λίας τεσσάρων ἀρχαίων ἢ ἀρχαίως ὑποθέσεως δρα-
μάτων, ὧν τὰ τρία δύναται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀπο-
τελοῦντα τριλογία, τὴν Ὀρέστειαν. Ἡ διδασκαλία
τούτων γενομένη καθ' ὃν περίπου χρόνον ἐπανηγουρίζοντο
ἐν Ἀθήναις οἱ γάμοι τοῦ διαδόχου καὶ τὰ βλέμματα
πάντων ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἧτο ἐπί-
καιρος ἐκδηλώσις τῆς πρὸς τὴν ἐλληνικὴν ἀρχαιότητα
εὐσεβείας καὶ οἰοεὶ τις χαιρετισμὸς, ὃν ἐκ Δαρμστα-
της ἔπεμψεν εἰς Ἀθήνας ἡ γερμανικὴ τέχνη.

Ἡ διευθυνσις τοῦ θεάτρου ἐπέτυχε πληρέστατα
τοῦ σκοποῦ· πάντες οἱ μετασχόντες τῆς διδασκαλίας
τεχνῖται, ἄνευ ἐξαίρεσεως, ἐξετέλεσαν θαυμασίως τὸ
δυσχερὲς ἔργον των, οἱ δὲ θεαταὶ μετὰ βαθυτάτης
συγκινήσεως καὶ ἐν ἀδιαπτῶ προσοχῇ ἔδλεπον ἐκτυ-
λισσόμενα ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ ἀπαράμιλλα τοῦ ἐλλη-
νικοῦ πνεύματος πλάσματα, τὰ δεινὰ πάθη καὶ τὰς
τὸν ἔλεον καὶ τὸν φόβον κινούσας πράξεις τῶν τρα-
γικῶν ἡρώων· ἀπὸ τῆς θυσίας τῆς ἀβραῆς ἀλλ' αὐτο-
χοῦς Ἴφιγένειας (ἐν Αὐλίδι), καὶ τῆς φρικτῆς
μητροκτονίας ἐν τῇ Ἡλέκτρᾳ, μέχρι τῆς λύσεως
τῶν κακῶν ἐν τῇ Ἴφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταυρίδι
τοῦ Γκαίτε 1)· ἐφαῖδρνον δ' αὐτοὺς τελευταῖον αἰ-
ἰλαρά σκηνῇ τοῦ σατυρικοῦ δράματος Κύκλωπος.

Τὰ διδαχθέντα τέσσαρα δράματα ἦσαν:

1) Ἡ Ἴφιγένεια ἐν Αὐλίδι τοῦ Εὐριπίδου
κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ Σχίλλερ.

2) Ἡ Ἡλέκτρα τοῦ Σοφοκλέους, διεσκευασμέ-
νη διὰ τὰ γερμανικὰ θεάτρα ὑπὸ Α. Βίλδραντ.

3) Ἡ Ἴφιγένεια ἐν Ταυρίδι, ἡ ὑπὸ τοῦ δαι-
μονίου Γκαίτε κατὰ τὸν τύπον τῶν Ἑλληνικῶν δρα-
μάτων πεπονημένη καὶ

4) Ὁ Κύκλωψ τοῦ Εὐριπίδου κατὰ τὴν γερμα-
νικὴν μετάφρασιν τοῦ Α. Βίλδραντ.

Πρὸς λεπτομερῆ περιγραφὴν τῶν καθ' ἕκαστα τῆς
τελειοτάτης ταύτης διδασκαλίας ἀρχαίων δραμά-
των δὲν θὰ ἐπῆρκει βεβαίως ὁ χῶρος, ὃν δύναται νὰ
διαθέσῃ πρὸς τοῦτο ἡ Ἐστία. Τοῦτο δὲ μόνον εἰρησθῶ,
ὅτι οἱ ὑποκριταὶ κατώρθωσαν τὸ μέγα ἀληθῶς κατόρ-
θωμικ τὸ νὰ μεταδώσωσιν εἰς τοὺς ἐγγύθεν καὶ πόρ-
ρωθεν συρρεῦσαντας θεατὰς τοιαῦτα ἰσχυρὰ συναισθή-
ματα, οἷα κατεῖχον ἴσως τὰς ψυχὰς τῶν κατὰ τοὺς
χρόνους τοῦ Περικλέους Ἀθηναίων, ὅσοι παρίσταντο
εἰς τὴν πρώτην τῶν δραματικῶν ἐκείνων καλλιτε-
χνημάτων διδασκαλίαν.

Ἀληθῶς ὅποσον ἀβρᾶ καὶ συμπαθῆς παρέστη ἡμῖν
ἡ Ἴφιγένεια (ἐν Αὐλίδι), ἦν ὑπεδύετο ἡ ἐπέρατος
δεσποινίς φῶν Φέλδεν! "Ὅτε δ' ἐπορεύετο τὴν εἰς τὸν
θάνατον ἄγουσαν, τὸν θάνατον ὃν ἐμελλε νὰ ὑποστῇ
ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς πατρίδος, ἐν θρήνοις καὶ ὀλολυγμοῖς
ἠτένιζε πρὸς αὐτὴν τὸ θεάτρον. Ἡ δὲ Κλυταίμηστρα
ἐκείνη, ἦν ἡ δεσποινίς Βερλ ὑπεκρίνετο, ἔχουσα καὶ
τὸ ἦθος καὶ τὸ παράστημα βασιλείσεως, μεθ' ὀπόσης τέ-
χνης ὑπεδείκνυεν ὅτι αὐτὸς ὁ μέγας Ἀγαμέμνων θὰ
πέσῃ ἐξιλαστήριον θῦμα τοῦ ἄγους τῆς ἀνθρωποθυσίας,
ἦν δὲν ἠδυνήθη νὰ κωλύσῃ ὑπείκων ἀνάδρωος εἰς τὰς
παρακελεύσεις φανατικοῦ ἱερατείου, ἀποτολμῶντος νὰ
ὑψώσῃ βάσκανα ὄμματα μέχρις αὐτοῦ τοῦ κραταίου τῶν
Ἄτρείδων οἴκου. Τοῦ δ' Ἀγαμέμνονος τὸν εὐμετά-
βολον χαρακτῆρα μετὰ θαυμαστῆς ἐντελείας διετύπω-
σεν ὁ κ. Δαλμόνικος, μοναδικὸς ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ
ὑποκρίνεσθαι βασιλικά πρόσωπα.

Ἐν δὲ τῇ Ἡλέκτρᾳ ἡ μεγάλη ἡμῶν τραγωδῶς,
ἡ δεσποινίς Κράμερ, ἀνέπτυξε πᾶσαν τὴν ἄρρητον
αὐτῆς δύναμιν μετὰ τελειότητος σχεδὸν ἀνερίκτου, ὡς
Ἴφιγένεια δ' ἡ αὐτὴ τραγωδῶς περῆσθαι ἐνώπιον
ἡμῶν μετὰ τοσοῦτον ἐπιβλητικοῦ μεγαλείου καὶ το-
σαύτης ἱερατικῆς σεμνότητος, ὥστε μόνον οὐχὶ ἐλη-
σμονήσαμεν πάντες οἱ θεώμενοι ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν
θεάτρῳ, ὑπολαμβάνοντες ἀληθῆ καὶ πραγματικὰ τὰ
δρώμενα. Τὸ δυσχερὲς τοῦ Ὀρέστου πρόσωπον ὑπε-
δύθη ἐξόχως ὁ κ. Έδδαρντ, βοηθούμενος εἰς τοῦτο τὰ
μέγιστα ὑπὸ τῆς ἐπιτηδειοτάτης φύσεως αὐτοῦ. Ὁμοίως
μετὰ πολλοῦ πλαστικοῦ κάλλους καὶ λεπτότητος
παρέστησεν εὐγενέστατον καὶ μεγαλοπρεπέστατον τὸν
βασιλέα τῶν Σκυθῶν Θέαντα ὁ κ. Δαλμόνικος, φυ-
σικώτατα δ' ἐπίσης καὶ τεχνικώτατα ὑπεκρίθη ὁ κ.
Μίκλερ τὸν Σκύθην στρατηγὸν Ἀρκάδα.

Ὁ ὑποδυθεὶς τὸν Κύκλωπα κ. Αἰλερς ἦν
ἀπαράμιλλος, ὁμοίως καὶ ὁ κ. Βέρνερ ἐν τῷ Σειλη-
νῷ, ὁ δὲ φαῖδρος τῶν Σατύρων χορὸς, ἀποτελούμενος
ἐκ τῶν θελκτικωτάτων ἐκ τῶν ὀρχηστρίδων τοῦ ἡμε-
τέρου θεάτρου, μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ χάριτος ἐξε-
τέλεσε τὸ ἔργον του.

Προστεθεῖσθαι δ' εἰς ταῦτα ὅτι τὰ μέγιστα εἰς τὴν
ἐπιτυχίαν συνετέλεσε καὶ ἡ εὐαρμοστία πρὸς τὰ πα-

1) Δὲν δύναμαι νὰ παρέλθω ἐνταῦθα ἀμνημόνευτον ὅτι τοῦ
ἀριστουργήματος τούτου τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ ποιητοῦ
ἀρίστην ἑλληνικὴν μετάφρασιν ἐπιλοπόνησεν ὁ κ. Α. Ρ.
Ραγκαβῆς, δημοσιευθεῖσαν τὸ πρῶτον ἐν τῷ Ἐσπέρῳ εἰτα
δ' ἐν τῇ τῶν τελευταίων τόμων "Ἀπάντων τῶν Φιλολογι-
κῶν" αὐτοῦ.

ριστανόμενα δράματα τῶν προοιμιακῶν μελῶν (τὸ σεμνὸν καὶ παθητικὸν τοῦ Γλύκ ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι· τὸ ταραχῶδες καὶ σφοδρὸν τοῦ Bargiel ἐν τῇ Ἡλέκτρᾳ, τὸ τοῦ Ἰδομενεῶς τοῦ Μότσαρτ ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταυρίδι· καὶ ἡ ὑπὸ Σούλτσερ μελοποιία τοῦ Κύκλωπος ἐν τῷ Κύκλωπι). Ἄν δὲ ληφθῇ πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἡ μεγάλη ἐπιμέλεια ἣν κατέβαλον πρὸς εὐδόκιμον διδασκαλίαν τῶν ἀριστοτεχνιμάτων τούτων ὃ τε διευθυντῆς τοῦ θεάτρου κ. Βύρτσερ καὶ ὁ ἔφορος τῆς σκηνῆς κ. Δαλμόνικος, προμηθευθέντες καταλλήλους σκηνογραφίας, ἐνδυμασίας, ὄπλα καὶ τα τοιαῦτα, εὐνόητοι εἶναι αἱ ἐντυπώσεις, ἃς ἀπεκόμισαν οἵκαδε οἱ θεαταὶ (ἐν οἷς συγκατελέγοντο καὶ ἡ οἰκογενεὶα καὶ ἡ αὐλὴ τοῦ Μεγάλου Δουκῆς): εὐλόγως δὲ καὶ δικαίως τούτων ἕνεκα τὸ ἡμέτερον θέατρον δύναται νὰ καλῆται: « Ἱερὸν τῆς τέχνης ».

Ἐν Δαρμστάτῃ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΒΟΛΤΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

Ἡ πυγμαχία ἀπηγορεύθη ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀλλ' οἱ θιασῶται αὐτῆς εὗρον ἓνα τρόπον πρὸς παράβασιν τοῦ νόμου: νὰ φέρωσι χειρίδας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον παχείας ὅπως ἐλαφρύνωνται τὰ κτυπήματα. Ἐν τούτοις μεθ' ὅλων τὸ ἀπαλὸν τοῦτο περιβλήμα τῆς πυγμῆς, πολλὰκις καταφέρονται διὰ ταύτης κτυπήματα θανάσιμα νὰ φουέσωσι βοῦν. Τοιαύτη τις πυγμαχία ἐγένετο ἐσχάτως ἐν γυμναστικῇ λέσχῃ τοῦ Λονδίνου ἐπὶ παρουσίᾳ, πλείστων ἐγκρίτων μελῶν τῆς ἀγγλικῆς κοινωνίας. Ἐκ τῶν πυγμαχῶν ὁ μὲν ἦτο ἀγγλος ὁ δὲ αὐστραλός. Ὡς ἀμοιβὴ ἐτάχθησαν χίλια λίραι: 800 διὰ τὸν νικητὴν καὶ 200 διὰ τὸν ἥττημένον. Ὁ ἀγὼν ἐπανελήφθη δις καὶ διήρκεσεν ἀνά τρία λεπτά. Ἐκ τῆς λυσσώδους πάλης κατέπεσεν ἄψυχος σχεδὸν ὁ ἀγγλος, ὅστις, καὶ διὰ τοῦτο καὶ διότι ἀκόμη ἀπεπειράθη νὰ καταβάλῃ τὸν ἀντίπαλον διὰ δόλου, ἐκηρύχθη ἥττημένος ὑπὸ τῶν κριτῶν.

Τὸ νεώτατον παιγνίδιον τοῦ συρμού ἐν Ἀγγλίᾳ εἶνε τῶν ἐπιτά σφαιριδίων. Ἐντὸς μικρᾶς πυξίδος ὑλοσκεποῦς περιέχονται ἐπιτά σφαιρίδια διαφόρου χρώματος ἕκαστον, τὸ δ' ἐμβαδὸν τῆς πυξίδος εἶνε τμηματικῶς χρωματισμένον δι' ὁμοίων χρωμάτων. Ἀνοκινῶν τις καὶ περιστρέφων δεξιῶς τὴν πυξίδα πρέπει νὰ κατορθώσῃ ὥστε ἕκαστον σφαιρίδιον νὰ εὑρεθῇ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πυξίδος τὸ ὁποῖον φέρει ὁμοίον χρῶμα. Τὸ ἀπλοῦστατον τοῦτο παιγνίδιον φαίνεται ὅτι πολλὴν παρέχει τέρψιν εἰς τοὺς Ἀγγλους ὅλων τῶν τάξεων καὶ ὅλων τῶν ἡλικιῶν. Ὁ ἐφευρέτης ἐπλούτισεν ἐξ αὐτοῦ καὶ οἰκοδομῆ ἔπαυλιν ἐκ τῶν κερδῶν του, ἅτινα ἀνέρχονται εἰς δύο σχεδὸν ἑκατομμύρια δραχμῶν.

Παραδοξότατος γάμος ἐτελέσθη πρό τινος ἐν Βρουξ τῆς Βοημίας. Ὁ ἀρχιληστὴς Γαστάνος Κράϊσλ, καταδικασθεὶς εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον, ἐνυμφεύθη ὀλίγον πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς τὴν Ἄνναν Ἐνλ ἐρωμένην καὶ συνεργὸν τῶν ἐγκλημάτων του. Ὁ γαμβρὸς ἦτο ἀλυσόδετος καὶ ἔφερε τὸν χιτῶνα τοῦ καταδίκου, ἡ δὲ ὕμνη μελανειμονοῦσα ἐθρήνηε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς τελετῆς.

Τὸ Βερολίνον ἐξ ὅλων τῶν μεγαλοπόλεων ἔχει τὸν περισσότερον ἐργατικὸν πληθυσμὸν. Κατὰ νεωτάτην ἀπογραφὴν ἀριθμῆ 400000 μισθωτοὺς ἐργάτας ὧν αἱ 60000 εἶνε γυναῖκες.

Κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Βορείου καὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ὑπὸ τῆς συζύγου τοῦ προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν κυρίας Χάρισσον ἐκόσμηε τὴν τράπεζαν παμμεγεθῆς ἀνθοδέσμη ἔχουσα σχῆμα ἡμισφαιρίου καὶ εἰκονίζουσα δι' ἀνθῶν καὶ φύλλων αὐτὸ τὸ ἡμισφαίριον τοῦ νέου κόσμου. Ἡ θάλασσα ἀπετελεῖτο ἐκ φύλλων δάφνης: ἐκάστη δὲ τῶν ἀμερικανικῶν ἐπικρατειῶν διαγράφετο δι' ἀνθῶν διαφόρου χρώματος. Ἡ ἀνθοδέσμη, ἀληθὲς ἀριστοτέχνημα ἀνθοδετικῆς, κατεσκευάσθη ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν αὐτῆς τῆς οἰκοδοποιήσεως.

Πρὸς τὸν Βέρδην ἐορτάζοντα τὴν πεντηκονταετηρίδα τοῦ μουσικοῦ του σταδίου ὁ Κρίσπης ἀπέστειλε τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα.

Ἰωσήφ Βέρδην,

Βουασέτορ.

Πρὸς σὲ ὅτις μετῆλθες τὴν ἀρίστην πολιτικὴν—τὴν πολιτικὴν τῆς τέχνης—ἀποστέλλω τὸν εἰλικρινῆ χαιρετισμὸν ἀνδρός, ὃν ἡ μεγαλοφυΐα σου καθίστα ὑπερήφανον διότι ἐγεννήθη Ἰταλός.

Φ. Κρίσπης

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Ἡ γνώμῃ τοῦ Ἀγαθοπούλου

Φίλος ὀμιλεῖ πρὸς τὸν Ἀγαθόπουλον περὶ τῆς ὁμοιότητος δύο ἀδελφῶν:

— Πῶς μοιάζουσι, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Νίκος! δὲν ἔξαναεῖδα τόσην ὁμοιότητα.

— Πρὸ πάντων ὁ Γιάννης! ἀνακράζει ὁ Ἀγαθόπουλος.

Δυσεῦρετον

Ἐν συναστροφῇ παίζουσι τὸ παιγνίδιον ἐκεῖνο τῶν μικρῶν χαρτιῶν με ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις.

Ἐν ἀπὸ τὰ χαρτῖα εὑρέθη φέρον τὴν ἐρώτησιν:

— « Ποῦ ἤμπορεῖ νὰ εὑρεθῇ κεφαλὴ γυναικὸς κρατοῦσα ξένα μυστικά; »

Καὶ τὴν ἀπάντησιν:

« Μόνον ἐπὶ γραμματοσήμου. »

Ἡ μῦθῃ καὶ τὸ στόμα

Ἐν σιδηροδρομικῇ ἀμάξῃ:

Ἐπιβάτης πίνει ἡμισυ ποτήριον οἴνου καὶ προσφέρει τὸ ὑπόλοιπον εἰς γείτονά του Ἀγγλον ἀφοῦ ἐσφόγγισε διὰ τοῦ μαντιλίου τὰ χεῖλη τοῦ ποτηρίου.

— Ὅχι, ἀπαντᾷ ὁ Ἀγγλος: καλλίτερα πίνει ἀπὸ τὸ στόμα σου παρὰ ἀπὸ τῆ μῦθῃ σου.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Πῶς καθαρίζονται τὰ γύψινα ἀγάλματα.

Λαμβάνετε πολὺ πυκνὴν διάλυσιν κόλλας τῶν ὑποκαμίσων καὶ ἐν ᾧ εἶνε ἀκόμη ζεστὴ ἀλείψετε διὰ μικροῦ μιστρίου ἢ κατὰ ψήκτρας τὸ ἀγαλμάτιον μέχρις οὗ τὸ στρώμα καταστῇ ἀρκετὰ παχύ. Ἐπειτα δὲ τὸ ἀφίνετε νὰ ξηρανθῇ. Ἡ κόλλα ἐκλεπιζομένη ὀλίγον κατ' ὀλίγον συναποφέρει καὶ τὰς κηλίδας τοῦ γύψου. Ἐν ἀποτυχίᾳ πρέπει νὰ ἐπαναλάβετε τὸ πλύσιμον.